

T Á B O R I O T T Ó

Berzsenyi

Felém botoz a bús bazalttető,
csonkolt ember, nyílt sebekből vérzik,
lehullt a váll, a költőt zengető.
Vulkánkalapját elhordta a szükség,
kövéből út készült, erős alap,
csak bámulták a roppant égfalak,
de reméli, nem ragályos e nyűgvég.
S mégis, mikor emléktől csapzottan
egy vasfakó száj nyílik felajzottan,
a kráter lelke osszerezzen,
szunnyadó, vad füstje az égre lebben,
s mintha vulkán fénye verne ki,
a hegy gyomrában ébred Berzsenyi.

Téli virrasztó

Ezüstbilincset csörgeti a fagy,
fák hófehér cintányérja csattog,
gyökerek káromkodása szakad fel
rögök mellkasa alól.

Nyikorgó szél karol: hegyet, házat, utat,
holdfény-bokrok között halott róka ugat.

Olyan a föld, akár egy jégkarddal
fölszabdalt ős-csönd-árny koponya,
szemgödre mély, csillagos pocsolya, vastag
cafatokban lógnak fölé az éjszaka kátrányzöld
belei, vadlúdsóhajok lobognak,
felhők ékkövei.

A parton túl rét köhög fulladón,
zúzmara-pikkelyes híd zörög
a ködszakállas folyón.

Az erdő éjszempilla résű, csünt óriás,
bagolyszívverésű. Éles hangpengék villognak
benne, és gyöngyvirágverejtékes betyárkiáltások,
kiknek fehér levélszőnyegre ágyazott

a szivárványgerincű gondolat,
a szegények ajkán virrasztó.

S a szív piros kunyhóiban
még asztalt terít a szalmakazal-kóc-hajú
asszony, bölcsőt ringat, kútra jár
fekete keszkenőben, zuhogó
érförgetegeken át,
időtlen, időtlen...

A csodálatos manó

Rózsa Béla emlékének

A manók királya egy füledt,
forró nyári estén – szerkesztőségi
utódról sem gondoskodva maga
helyett – gondolt egyet s elbújt
a mennybolt sötét selymei mögé.
Ha föl nézel az égre felhőtlen
estéken és látsz egy ikercsillagot,
s benne földöntúli ragyogást,
az az ő szemüvege. Akármilyen
messze van is, mi összekoccintjuk
vele emlékektől részegült
fényes poharainkat. Egészségünkre,
Béla! Neked már megadatott
az örökkévalóság.

Téli hangok

Deret liheg göthös éjjel,
színek keverednek kéjjel,

senki sincs már sehol talpon,
álom villog hurkos arcon,

kék dombokon hó a süveg,
a szív vörös kráterüreg.

Megfagyott szép szellők lába,
komor királynő a Rába,

szűz iszapba bújt a harcsa,
selymes víz a paplan rajta.

Citera szől köves dűlőn,
éj szörnyeit messze űzőn,

fellegvályús égkarámból
csillagjuhok szőre lángol,

csikorog a vak csend foga,
csattog dühödt fagyostora,

hold rohan fönn arany hóban,
ritmus szökken fényes szóban.

Létbizonytalanság

József Attila súgja

Már fénybe húz a létbizonytalanság,
romba dől a szegényt óvó lélek,
a fáknban alszom, s a föld húsából élek,
a mának verset írni kész badarság.

Szívem kihúny, de dörgő holnapok
tág, konok terében tán napom újjáéled,
ragyogj be hát, szép Duna-parti ének,
embert vigyázó, csillagtiszta láng.

Te mondd ki, testvér, ha sín mellé tolat,
vagy vérbe vált a bűnös indulat –
az élet és a halál is te vagy.

Beláthatod, friss példám rá, hogy voltak,
kik téged is mint eszmét eltiportak,
de hiába tombolt a megőrült agy.

A nap kövei

A nap
köveiből
építék
magamnak
házat,
a nap
köveiben
mindig van
alázat.

A nap
köveiből
faragok
mellém
társat,
a nap
köveiből
egek
hatalma
árad.

L Á N G G U S Z T Á V

Baráti kalauz Tábori Ottó verseihez*

Az olvasó – az irodalomkritikus még inkább – szívesen állítja időrendbe olvasmány-élményeit, melyeket egy-egy költő ébresztett benne, szert téve ezáltal valaminő mű-történetre, pályaképre, egyszóval otthonosságra a választott versvilágban. Tábori Ottó esetében azonban ez kudarcra ítélt vállalkozás. Első kötetével negyvenévesen jelentkezett, s bár Bernard Shaw szerint negyvenéves koráig mindenki kezdő, a *Téli virrasztó* nem elindulás volt a költői pályán, hanem beérkezés, érett, saját hanghordozású lírikus bemutatkozása. Ekként fogadta a kritika is. A kötetben szereplő versek is a szerkesztőségek szeszélyei szerint jelentek meg korábban (ha egyáltalán megjelentek), fittyet hányva minden időrendre; aligha lehet belőlük pályarajzot kikövetkeztetni. Legfeljebb állapotrajzot, egy költészet milyenségének jegyeit elemezve.

E különösségnek életrajzi okai vannak. Tábori Ottó Ikerváron született, és rövid kitérőktől eltekintve egész életét ebben a faluban töltötte, és tölti mindmáig. Kapcsolata az úgynevezett irodalmi élettel szórványos volt, legfeljebb a szombathelyi *Életünk* folyóirat szerkesztőségével vált bensőségessé, amint szép verse, *A csodálatos manó* is vall róla, a korán meghalt szerkesztő, Rózsa Béla emlékét idézve: „Ha fölnézel az égre

* A közeljövőben jelenik meg Tábori Ottó *Arc, elmenőben* című verseskötete. Az írás a készülő kötet utószava.